EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió



# Adéu

Reconec que fins ara no he estat capaç de seure i parar-me a pensar i a sentir tot el que se'm remou per dins després del tancament d'un mitjà local com Televisió de Manresa. No només per la meva implicació emocional i vivencial en aquest mitjà i amb les persones que en formen (perdoneu, formaven) part, sinó també perquè crec que mor el mitjà televisiu històric per excel·lència a la Catalunya central. El mitjà que, malgrat els equilibris i malabarismes qualitat-pressupost ha sabut mantenir-se amb qualitat periodística i audiovisual, gràcies a l'impuls i les ganes dels professionals que n'han format part durant tot aquest temps.

Jo em sento orgullosa i contenta d'haver pogut contribuir, en una etapa de la meva vida professional, a fer-la créixer. Recordo gairebé tots els moments passats allà: la il·lusió en la tria dels reportatges, l'emoció quan aquests eren acabats, l'adrenalina quan apareixia una noticia "bomba" o la riquesa de coneixement que adquiríem tots en cada nova entrevista, amb els protagonistes de casa que, de sobte, tenien un instant per caçar-nos a tots amb la seva petita/gran història. També amb els nervis, els imprevistos i els comptes enrere i aquell "parlaaaant!!" arran de *pinganillo* que moltes vegades he enyorat. Estimo molt i m'enamora cada dia més tot el que em va aportar treballar en un mitjà local com "la meva tele". Em va convertir en una professional multidisciplinari i em va obrir les portes a oportunitats molt riques i emocionants que sense el bagatge adquirit no m'haurien estat brindades.

A Televisió de Manresa vaig aprendre, vaig gaudir com mai de la sort de ser periodista i vaig conèixer a persones molt importants a la meva vida. Amistats que perduren i que s'han fet fortes més enllà dels reptes professionals. Potser per això avui em sento trista. Per ells. Per mi, pels meus records, per la nostàlgia, pel "com" m'agradaria que haguessin anat les coses i per la pena immensa, com a periodista, de veure com la nostra professió cada dia es queda una mica més coixa amb l'adéu d'aquells mitjans que ens van ajudar a créixer.

En realitat a tots ens toca fer un dol, sentir aquest sentiment de buit que ens deixen algunes pèrdues i la incertesa o el salt sense xarxa que tant espanta... I ara què? Toca entristir-nos, enfadar-nos i refer-nos. Passar pàgina, mirar endavant però no oblidar les coses bones que ens ha regalat l'etapa que deixem enrere. I, sobretot, fer reflexió.

El meu avi, amb gairebé 90 anys, és d'allò més feliç llegint les pàgines del *Regió7.* Li agrada descobrir i conéixer què passa al costat de casa seva. El periodisme de proximitat. Aquell que fan molts professionals a casa nostra fent visible i mirant amb ulls de curiós tot allò que ens envolta. Fan comunitat, ens ajuden a estimar-nos una mica més el nostre petit univers. Fan xarxa.
Una vegada el van entrevistar. Al meu avi, vull dir. A ell i a la meva àvia, mentre seien en un banc al jardí de Valls de Torroella (estic segura que a Barcelona ni ho situarien al mapa). Allà hi anaven cada tarda, com dos joves enamorats. Recordo que quan va sortir publicat l'article vam retallar el diari i el vam guardar, com un petit tresor. Se'ls veia d'esquena, ben juntets. Va ser una d'aquestes petites/grans històries que guarden en paper i a la memòria.

No crec que sigui l'única persona que desitja que això mai deixi de passar. Que una persona anònima pugui retallar un tros de diari o guardar un DVD perquè se'l sent pròxim i perquè les històries que explica són les seves o les dels seus veïns. Alguns poden dir que això no interessa a ningú. Però s'equivoquen. Això fa feliç a qui ho crea i a qui ho rep. O, almenys, a mi me'n va fer.
I bé, només em queda dir adéu. Adéu a una bona professora, tot esperant que sigui l'última que marxa. A mi, personalment, no m'agraden els comiats.